

トールの涙

một
lít
nước
mắt

kito
aya

*"Hãy sống!
Mình muốn hít thở thật
dưới trời xanh."*

Mục Lục

(2)

(3)

(4)

(5)

(6)

(7)

(8)

(9)

(10)

(11)

(12)

(13)

*“Hãy sống!
Mình muốn hít thở thật sâu dưới trời xanh.”*

Một tâm hồn nhạy cảm.
Một gia đình ấm áp.
Một căn bệnh hiểm nghèo.
Một cơ thể tật nguyên.

Đó là những gì Kito Aya có trong hơn 20 năm cuộc đời. Với Aya, tương lai của cô là một con đường hẹp, và càng ngày nó càng trở nên hẹp hơn. Căn bệnh ngăn trở Aya khỏi tất cả những ước mơ và dự định, thậm chí việc tự mình bước ra ngoài phố để đi tới hiệu sách cũng trở thành một khao khát cháy bỏng. Hơn 6 năm kiên trì viết nhật ký, cô kể về những cảm nhận và suy tư của bản thân trong suốt quãng thời gian chứng kiến cơ thể mình từng bước từng bước gánh lấy một số phận đau đớn. Nhưng từ trong nước mắt và tật nguyên, cuộc tìm kiếm giá trị bản thân của cô đã làm rúng động cả Nhật Bản.

“Có những người mà sự tồn tại của họ giống như không khí, êm dịu, nhẹ nhàng, chỉ khi họ mất đi người ta mới nhận ra họ quan trọng nhường nào. Mình muốn trở thành một sự tồn tại như thế.”

— Trích Một lít nước mắt

Bước vào tuổi 15, một căn bệnh mang tên *Thoái hóa tiểu não (Spinocerebellar Atrophy)* bỗng giáng xuống đầu Kitou Aya (19/07/1962 – 23/05/1988). Căn bệnh phát triển khiến Aya dần mất đi khả năng kiểm soát cơ thể. Theo thời gian Aya phải ngồi xe lăn, không phát âm được như ý muốn, không thể cầm đũa, rồi cuối cùng là nằm liệt giường. Aya kể lại cuộc chiến dai dẳng hàng năm trời với căn bệnh hiểm nghèo qua những dòng nhật ký đẫm nước mắt. Năm 1986, nhật ký của Aya lần đầu được phát hành thành sách với tên gọi *Một lít nước mắt*, được dựng thành phim hai lần, và khiến hàng triệu người xem cảm động rơi lệ. Từ đó đến nay chỉ riêng ở Nhật Bản cuốn sách đã bán được hơn 1.1 triệu bản.

“Vấp ngã ư? Chẳng vấn đề.

Dù thế nào ta vẫn có thể đứng lên.

Lúc vấp ngã hãy ngược lên nhìn trời kia.

Bầu trời xanh bao la ngút ngàn tầm mắt.

Có thấy nó đang mỉm cười với bạn không?

Bạn đang còn sống.”

AYA – 15 tuổi

Lúc này Aya đã bắt đầu gầy đi, tuy vẫn có thể đi bằng hai chân nhưng những triệu chứng của bệnh thoái hóa tiểu não đang dần lộ rõ. Khoảng thời gian này cô bé vừa vào trường cấp III, bước sang tuổi dậy thì và cũng là lúc bắt đầu viết nhật ký kể lại những tâm tư và âu lo về căn bệnh của mình.

AYA – 18 tuổi

Đây là khi Aya đã chuyển từ trường trung học công lập sang trường khuyết tật. Lúc này tình trạng bệnh của Aya đã kém đi nhiều, cô phải ngồi xe lăn để thuận tiện cho việc di chuyển. Đã nhiều lần Aya phải nén những giọt nước mắt đắng cay mà ra vẻ cười tươi khi nói: “Thực ra mình chẳng thích ngồi xe lăn đâu.”

AYA – 23 tuổi

Aya đã rất yếu, không thể phát âm hay viết chữ được nữa. Muốn truyền đạt suy nghĩ, cô phải khó nhọc chỉ tay lên bảng chữ cái để ghép thành câu và việc này tốn rất nhiều thời gian. Phải vô cùng kiên nhẫn mới có thể giao tiếp được với Aya.

AYA – Nhật ký từ năm 14 đến năm 20 tuổi

Đây là những cuốn vở mà Aya dùng để viết nhật ký trong hơn 6 năm trời, trong đó lưu lại những suy nghĩ, cảm xúc và tâm tư của cô. Từ những cuốn vở đầu tiên với nét chữ ngay ngắn đến những cuốn sổ nguệch ngoạc các con chữ do khi ấy cô sắp không thể viết được nữa, tổng cộng có 46 cuốn vở.

1 LITER NO NAMIDA - NANBYO TO TATAKAI
TSUZUKERU SHOJO

AYA NO NIKKI by KITO Aya

Copyright © 2005 by KTTO Shioka

All rights reserved.

Originally published in Japan by GENTOSHA, Tokyo
Vietnamese translation rights arranged with GENTOSHA
through THE SAKAI AGENCY.

Dịch từ nguyên bản tiếng Nhật, *1 LITER NONAMIDA -
NANBYO TO TATAKAI TSUZUKERU SHOJO AYA NO NIKKI,*
NXB Gentosha.

Xuất bản theo hợp đồng nhượng quyền giữa tác giả Haruki
Murakami và Nhã Nam, thông qua THE SAKAI AGENCY, 2009.

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Văn hóa & Truyền
thông Nhã Nam, 2011.

LỜI NHÀ XUẤT BẢN

Cuốn sách này được in lần đầu tiên tại Nhật Bản ngày 25 tháng Hai năm 1986, khi Kito Aya đã liệt giường, không thể viết hay giao tiếp được nữa. Mẹ của Aya, bà Kito Shioka, thay mặt gia đình cho phép nhà xuất bản Gentosha chúng tôi xuất bản cuốn sách này cùng các tư liệu hình ảnh đính kèm.

Chúng tôi đã rất vất vả khi biên tập, bởi tình trạng bệnh ngày một xấu đi, chữ viết của Aya trong nhật ký càng trở nên khó đọc. Nhờ bà Kito Shioka tận tình giúp đỡ cắt nghĩa các từ lóng, cung cấp chi tiết về các sự kiện và nhân vật được Aya nhắc đến... ban biên tập đã có thể đến gần hơn tâm tư của Aya khi viết những dòng nhật ký này. Nhân đây, cũng xin gửi lời cảm ơn chân thành tới tất cả những cá nhân đã ủng hộ và tình nguyện giúp đỡ chúng tôi trong quá trình biên tập.

Kito Aya qua đời lúc 00:55 ngày 23 tháng Năm năm 1988, trong vòng tay của gia đình. Mặc dù khi ấy không còn nói được nữa, nhưng cô đã cố gắng thốt lên âm đầu tiên của từ A trong câu Arigato (tức “cám ơn” trong tiếng Nhật).

Ban biên tập nhà xuất bản Gentsha.

14 tuổi
Gia đình mình

MARY CHẾT RỒI!

Hôm nay là sinh nhật mình. Mình đã lớn thật rồi.

Mình biết ơn bố mẹ rất nhiều. Mình phải cố gắng, cố gắng hơn nữa để có thành tích tốt hơn, phải khỏe mạnh hơn để bố mẹ mình khỏi phiền lòng. Thế nên, phải làm sao để tuổi xuân của mình đầy ý nghĩa, không có gì phải hối tiếc. Ngày một là cảm trại rồi. Cố lên, mình phải gắng học xong để còn an tâm đi chơi nữa chứ. Cố lên, cố lên Aya!

Mary chết rồi, nó bị con Tiger hung tợn nhà hàng xóm cắn đứt cổ. Lúc ấy, Mary bé nhỏ hơn hở vẩy đuôi chạy đến gần con chó to dừng đó. “Mary, không! Quay lại ngay!” Mình đã gào hết sức hùng ngăn nó lại nhưng... Thế là Mary ra đi mà chẳng kịp sửa tiếng nào, chắc nó uất hận lắm... Nếu

không sinh ra là chó, chắc Mary đã không ra đi nhanh như thế. Mary, dù ở đâu mà cũng phải hạnh phúc nhé!

Mình có nhà mới rồi!

Căn phòng rộng ở hướng Đông trên tầng hai sẽ là “giang sơn” của mình và em gái. Trần nhà màu trắng, tường lát gỗ nâu. Qua cửa sổ, khung cảnh bên ngoài nhìn có gì đó khác với mọi khi. Mình đã có phòng riêng rồi, thật thích làm sao, nhưng phòng hơi rộng nên mình thấy trống vắng thế nào ấy. Đêm nay chẳng biết mình có ngủ được không nữa.

Quyết tâm thực hiện khởi đầu mới!

1) Áo quần: mình sẽ chọn áo phông và quần thun dài (cho dễ cử động).

2) Việc vặt hằng ngày: tưới cây trong vườn, nhổ cỏ dại, tìm sâu trên lá trong vạt cà chua mình trồng. Còn phải đuổi bọ trong khóm hoa cúc. Mình mà bắt được con nào thì con đấy biết tay.

- 3) Không được chểnh mảng học hành.
  - 4) Phải viết nhật ký kể lại những chuyện hàng ngày nữa chứ.
- Nhiều đó đủ rồi, mình sẽ thực hiện được hết.

GIA ĐÌNH MÌNH

Bố mình 41 tuổi. Thi thoảng bố cũng hay cáu gắt nhưng thực ra rất hiền.

Mẹ mình 40 tuổi. Mình rất kính trọng mẹ, nhưng thái độ nghiêm túc quá mức của mẹ đôi khi khiến mình thấy e dè.

Mình 14 tuổi, đang tuổi mới lớn. Cái tuổi khó khăn. Nếu phải nói một điều về tính cách mình, thì có lẽ là “mít ướm”. Mình rất đa cảm. Hơi ngổ, dễ nổi cáu nhưng cũng dễ cười ngay sau đó.

Em gái mình, Ako, 12 tuổi, mình và con bé hay ganh đua với nhau, cả ở nhà và ở trường. Nhưng dạo gần đây, mình bị nó xoay như chong chóng.

Em trai mình 11 tuổi. Thành bé này rất tinh ranh. Khá đáng gờm. Nó là em mà đôi lúc cứ tỏ ra như anh cả ấy. Nó còn ra vẻ như là bố của Koro nữa (Koro là tên em chó nhà mình).

Lại một cậu em trai nữa, 10 tuổi, nó có trí tưởng tượng phong phú, nhưng đôi lúc nó khá lơ đãng.

Chưa hết, còn cả em gái út mới 2 tuổi. Tóc xoăn giống mẹ và khuôn mặt giống bố (nhất là đôi mắt, y như kim đồng hồ lúc 8h20). Rất là đáng yêu!

15 tuổi
Bệnh tật ập đến

DẤU HIỆU

Đạo gần đây, không hiểu sao mình gầy sút đi. Có lẽ do mình hay bỏ bữa để dành vật với núi bài tập và nghiên cứu khoa học. Mình chẳng thể tập trung đầu óc vào những việc nên làm, không hiểu sao thấy lo lo. Mình đã cố tự kiểm điểm bản thân nhưng vô ích. Sức lực trong người cứ biến đi đâu mất. Mình muốn tăng cân thêm chút nữa. Từ mai mình phải cố gắng thực hiện các kế hoạch đã lập ra.

Hôm nay mưa rơi lất phất. Cặp sách thì đã nặng trĩu rồi, thế mà còn phải giữ khư khư cây dù nữa, ghét quá đi. “Khó chịu thật.” Vừa nghĩ vậy xong, đột nhiên đầu gối mình khựng lại, mình ngã xuống đoạn đường hẹp cách nhà mình khoảng trăm mét. Cầm đập mạnh xuống đất. Thử đưa tay sờ nhẹ thì thấy có máu chảy. Mình vội vàng lượm cặp và cây dù, rồi rẽ phải quay về nhà.

“Con để quên đồ à, không nhanh lên thì trễ đấy.” Mẹ nói với ra, rồi bước từ trong nhà ra cửa chính. “Con bị sao thế?” Mình chỉ biết khóc mà chẳng nói được câu nào. Mẹ nhanh tay lấy khăn lau máu trên mặt mình. Mình cảm nhận rõ những hạt đất cọ vào vết thương trên cằm.

“Phải nhanh đến bệnh viện thôi con.” Mẹ nói, rồi vội vàng thay giúp mình cái áo ướt, dán băng băng cho mình, rồi mẹ phóng vội lên xe.

Mình được khâu hai mũi ở dưới cằm, chẳng hề dùng tới thuốc tê. Mình nghiến răng cố chịu đau, chỉ tại mình quá vụng về mới ra thế này. Nhưng hơn tất cả, vì mình mà mẹ phải nghỉ việc hôm nay, con xin lỗi mẹ.

Mình vừa soi gương nhìn vết thương ở cằm vừa nghĩ, không biết hệ thần kinh vận động của mình có vấn đề gì hay không mà sao lại không kịp chống tay khi bị ngã. Nhưng cũng may, vết thương ở bên dưới cằm. Chứ mình là gái mới lớn cơ mà, nếu bị sẹo ở chỗ ai cũng thấy được thì tương lai hẳn sẽ bị đát lắm,

Thành tích của mình môn thể dục:

Lớp Bảy = B

Lớp Tám = C

Lớp Chín = D

Trông mà nản quá đi! Có lẽ mình cố gắng chưa đủ. Mình những trông mong mấy bài tập chạy bộ trong suốt kỳ hè vừa qua có tác dụng, chút xíu thôi cũng được, nhưng quả là vô ích. Có lẽ là vì mình tập không đủ kiên trì. (Chính... xác... đấy... = giọng nói của cái tôi khác vang bên tai mình.)

Đó là vào buổi sáng, gió và nắng khẽ len qua tấm rèm màu vàng bên khung cửa nhà bếp, mình đã bật khóc. “Tại sao chỉ mỗi con là khả năng vận động kém đến thảm hại?”

Chuyện là vì, hôm nay lớp mình có buổi kiểm tra thể chất. Mẹ cúi xuống và dịu dàng nói: “Aya nè, con sẽ ổn thôi vì con là một cô bé thông minh, về sau, chỉ cần con phát huy được năng lực qua môn con yêu thích là đủ rồi. Con vốn khá tiếng Anh, hãy tập trung vào môn đó. Tiếng Anh hiện là

ngôn ngữ quốc tế, giỏi tiếng Anh thì về sau sẽ hữu dụng lắm. Dẫu môn thể dục điểm có kém thì con cũng đừng buồn quá..." Thế là mình thôi khóc. Vậy ra mình vẫn có ưu điểm. Không nên mít ướt như thế này.

Cơ thể mình không còn cử động chính xác như mình muốn. Trước đây một ngày tập trung chừng năm tiếng là đủ để mình giải quyết núi bài tập rồi, mình mất khả năng kiên trì rồi sao? Không, không phải vậy, mình cảm giác có gì đó trong cơ thể đang bắt đầu tổn thương. Đáng sợ quá!

Ngực mình cứ như thể bị ép chặt vậy. Mình muốn vận động. Mình muốn chạy nhanh hết sức. Mình muốn học, Mình muốn viết những nét chữ thật đẹp.

Bài *Tấu khúc nước mắt* quá hay. Mình rất thích bản nhạc này. Vừa ăn vừa nghe, mình thấy ngon miệng làm sao, cứ như trong mơ ấy.

Nói một chút về em gái mình nào!

Từ trước đến nay, mình chỉ toàn để ý tới mặt không tốt của em gái, nhưng giờ mình, bắt đầu nhận thấy, thực ra thì con bé rất dịu dàng. Lý do là bởi, lúc cùng đến trường, khác với thằng em cứ cố chen đẩy để được đi trước, con bé lại chờ đi cạnh mình vốn chậm như sên. Lúc qua cầu, con bé mang hộ mình cái cặp và bảo: “Chị bám chắc lấy thành cầu nhé!”

Tâm trạng háo hức muốn nghỉ hè của mình dần phai nhạt.

Dọn bàn ăn xong, mình vừa định chạy lên tầng thì mẹ gọi: “Aya, con ngồi đợi mẹ chút nhé.”

Lúc ấy, mẹ ra vẻ nghiêm túc khiến mình thấy chột dạ, hay là mình sắp bị la mắng chuyện gì?

“Aya nè, dạo này lúc bước đi người con cứ chúi về phía trước, hai chân thì lắc qua lắc lại, con có để ý không? Mẹ thấy vậy mà lo quá, không biết vì sao nữa. Hay mẹ đưa con đi bệnh viện kiểm tra xem thế nào?”

“... đến bệnh viện nào hả mẹ?” Mãi một lúc mình mới cất tiếng hỏi.

“Để mẹ hỏi thăm bệnh viện nào có uy tín một chút, cứ để mẹ lo.”

Nước mắt mình bắt chợt rơi lã chã. “Mẹ ơi, con cảm ơn mẹ nhiều lắm, vì con mà mẹ phải lo lắng.” Dẫu rất muốn nói với mẹ như vậy nhưng mình cứ nghẹn ngào không thốt nên lời.

Do hệ thần kinh vận động của mình có vấn đề, tại thức khuya nhiều quá, hay là vì mình ăn không đúng bữa... Mình tự vấn bản thân vô số câu hỏi. Phải đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, không biết chừng cơ thể mình có gì đó không ổn, chỉ nghĩ đến thế là mình lại giàn giụa nước mắt. Mình khóc nhiều đến đau cả mắt.

KIỂM TRA SỨC KHỎE

I go to the hospital in Nagoya with my mother.⁽¹⁾

(Mình đến Bệnh viện Nagoya với mẹ.)

Mình ra khỏi nhà lúc 9h sáng. Em út có vẻ không khỏe. Nhưng con bé vẫn phải đi nhà trẻ. Chỉ vì mình và mẹ phải đến bệnh viện. Tội con bé thật.

11h sáng mẹ con mình đến Bệnh viện Nagodai (bệnh viện này trực thuộc Đại học Quốc lập Nagoya). Suốt 3 tiếng đồng hồ chờ đợi, mình ngồi đọc sách mà tâm trạng cứ bồn chồn. Mình thấy lo lắng và bất an nên không thể nào tập trung được như mọi khi.

“Mẹ đã gọi điện báo trước cho Giáo sư Sofue Itsurou rồi, con đừng lo.” Mẹ trấn an mình, có điều...

Cuối cùng rồi cũng đến lượt mình, tim mình cứ thình thịch liên hồi.

Mẹ trình bày với bác sĩ:

1. Mình từng bị ngã rách cằm (thường thì khi ngã mọi người đều chống tay đỡ, nhưng mình thì đập thẳng mặt xuống đất).

2. Cách mình đi đứng dần trở nên bất thường (đầu gối mình rất khó gập lại).

3. Mình bị sụt cân.

4. Cử động thì lờ đờ (mình phản ứng rất chậm).

Nghe những lời mẹ nói, mình càng thấy lo lắng. Mẹ luôn phải tắt tả lo hết việc nọ đến việc kia mà lại để ý đến mình kỹ được như thế... Mẹ dường như nắm rõ mọi chi tiết... Nhờ thế mình thấy vững tâm đôi chút. Những biểu hiện bất thường bấy lâu nay mình lo lắng đều được mẹ mô tả rất kỹ với bác sĩ. Thành thử những lo âu trong lòng mình dần tiêu tan.

Mình ngồi trên ghế tròn, liếc nhìn bác sĩ. Vị bác sĩ này đeo kính, mặt cười hiền hiền khiến mình thấy thoải mái. Đầu tiên mình được bảo nhắm mắt, dang rộng hai tay, rồi lấy ngón trỏ chỉ vào mũi. Bác ấy còn bảo mình đứng bằng một chân. Mình còn nằm lên giường, liên tiếp duỗi thẳng hai chân và từ từ co lại. Đoạn bác sĩ dùng búa gõ nhẹ lên đầu gối mình. Mãi rồi các bước kiểm tra mới kết thúc.

“Cháu đi chụp CT nhé.” Sau đó bác sĩ bảo mình như vậy.

“Aya, không đau đâu con, máy CT chỉ soi chụp cắt lớp để có thể nhìn bên trong đầu con thôi.”
Mẹ nói.

“Ế... cắt lớp!”

Với mình thì đó chẳng phải chuyện đùa. Cái máy chụp cắt lớp to đùng chậm chậm chuyển động từ trên xuống. Đầu mình bị kẹp cứng trong cái máy, cứ như đang ở trên phi thuyền vũ trụ.

Giọng một người mặc áo blouse trắng vang lên: “Cháu đừng động đậy nhé, thiếp đi chút xíu cũng được.” Thế là mình nằm yên không cựa quậy, thấy chập chờn buồn ngủ.

Mình đợi một lúc lâu rồi đến nhận thuốc và trở về nhà.

Từ giờ, mình có thêm một việc phải làm hằng ngày, là uống thuốc. Nếu uống thuốc mà có thể khỏe hơn thì có uống căng bụng mình cũng chịu. *Cháu xin bác sĩ! Giúp cháu với, hãy cứu lấy cuộc sống như nụ hoa còn chưa kịp nở của Aya này.*

Từ nhà mình đến bệnh viện khá xa, vả lại mình còn phải đi học, nên bác sĩ bảo mỗi tháng mình

chỉ cần đến bệnh viện khám một lần là được. Nhất định tháng nào cháu cũng sẽ đến khám và nghe theo đúng chỉ dẫn của bác sĩ, hãy giúp cháu nhé.

Bệnh viện Đại học Y Nagoya muôn năm! Bác sĩ Sofue, xin hãy giúp cháu!

TỬ THÂN

Ở trường trung học Seiryō, loại trái cây duy nhất bọn mình được thu hoạch vào mùa hè đó là quýt. Lúc mình tới nhổ cỏ dưới hàng cây, bọn con trai hòa nhau chế nhạo cách mình bước đi.

“Gì thế kia, đi đứng kiểu gì vậy? Giống trẻ con mẫu giáo thế!”

“Đầu gối bạn bị lệch ra ngoài à?”

Bọn họ cười sằng sặc, nói toàn những điều khiến mình muốn phát điên. Tất nhiên mình lờ họ đi. Những kẻ như thế thì nhiều như cá trong đại

dương vậy. Khổ sở lắm mình mới có thể kìm nén không trào nước mắt. Chẳng rõ bằng cách nào mình đã không bật khóc...

Hôm nay có một chuyện chẳng vui vẻ gì. Đó là vào giờ thể dục, như mọi khi, mình thay đồ tập rồi chạy đến nơi cả lớp tập trung.

“Hôm nay lớp ta sẽ chạy bộ đến công viên ở cách đây một cây số. Tại đó các em sẽ luyện tập chuyền bóng,” thầy giáo thông báo.

Nghe vậy tim mình đập thành thịch. Chạy ư, chuyền bóng ư? Chịu thôi. Mình không làm được đâu.

“Kito, em làm sao vậy?” Mình chỉ biết cúi đầu lặng thinh. Thế rồi, thầy nói tiếp; “Thế này nhé, em hãy về lớp tự học với bạn O đi.” (Bạn O vì quên mang đồng phục thể dục nên bị phạt.)

Ngay tức thì, cả lớp liền ở lên. “Ôi sướng thế, được tự học cơ đấy.”

Trong lòng mình giận sôi lên. Nấu như thế mà sướng thì mình đổi cho các bạn nhé? Dù chỉ một

ngày thôi, mình cũng muốn đổi cơ thể khác. Để các bạn hiểu được cảm giác của người không thể làm chủ cơ thể theo ý muốn.

Cứ mỗi lần bước đi, mỗi lần chân chạm đất, mình đều cảm thấy sự bất ổn của cơ thể, thấy hoang mang và hổ thẹn vì không thể thực hiện điều bình thường nhất mà ai cũng có thể làm được. Cái cảm giác cơ thể không đứng vững, đôi chân không làm theo ý mình, nếu không thực sự trải qua phải chăng người ta sẽ không tài nào thấu hiểu? Dẫu cho không hoàn toàn hiểu được cảm giác của người khác, thì dù chỉ một chút thôi, ước gì mọi người hãy thử đặt bản thân vào vị trí của mình. Nhưng việc đó quả thực là rất khó. Ngay cả mình đây, chỉ từ khi trải qua chuyện này, mình bắt đầu hiểu được cảm giác của những người tàn tật.

PHÁT SỐT

Hình như mình sốt. Người nóng ran nhưng không cảm thấy khó chịu, thậm chí còn ăn ngon miệng nữa. Có điều, mình đã mất tự tin về tình trạng cơ thể mình rồi. Mình cần một cái nhiệt kế (cái trước đã bị vỡ). Mình muốn tự xem xét tình trạng sức khỏe qua những con số trên nhiệt kế. Mình đi nhờ bố vậy.

Mình rất hay ốm. Luôn tốn tiền thuốc men hơn nhiều so với các em. Chỉ cần mình lớn lên khỏe mạnh, mình sẽ đỡ dần bố mẹ phần nào. Mình sẽ gánh vác những việc lớn, để thể hiện lòng hiếu thảo với bố mẹ.

Nhắm mắt một cái là mình lại suy nghĩ vẩn vơ này nọ.

Ví dụ như những lời của thầy giáo trong giờ học xã hội. Hay chuyện bị bạn bè bắt nạt thực ra cũng có thể coi là một bài học tốt, bởi nhờ đó bản thân mình sẽ mạnh mẽ hơn. Rồi là chương trình cấp II

thực ra chẳng khó mấy, nếu mình chuyên cần hơn một chút. Mình mà cố gắng từ bây giờ thì vẫn còn kịp... Nghĩ thì nghĩ thế, tình trạng cơ thể bất thường này không khỏi khiến tâm trạng mình bất an.

“Đồ mít ướt, mà không được khóc!”

Người ta cảm thấy khủng hoảng nhất chính là vào quãng thời gian đang trưởng thành. Nếu vượt qua được điều này, rồi một sớm mai rực rỡ sẽ đến với mình. Đó sẽ là một buổi sáng bình yên ngập nắng, vang tiếng chim chóc líu lo với hương hồng trắng ngào ngạt.

Hạnh phúc ơi, rốt cuộc mà đang ở đâu cơ chứ?

Hạnh phúc ơi, rốt cuộc mà như thế nào cơ chứ?

“Aya ơi, lúc này đây, có thấy hạnh phúc không?”

“Hoàn toàn không, ngay lúc này đây, mình đang ở tận đáy sâu buồn thảm. Đau khổ lắm. Cả thể xác, cả tinh thần...”

Con quạ xấu xí là mình đây đang khóc, bỗng dừng lại bật cười. Thực sự, thêm chút nữa thôi là mình phát điên mất.

CÁ TÍNH

Mình thường cho rằng bản thân chỉ là một kẻ tầm thường chẳng hề có cá tính, thế nên mình rất ngưỡng mộ những người có tính cách mạnh mẽ.

Mình bị cuốn hút bởi quan điểm rằng, mỗi người đều mang một cá tính riêng biệt. Xã hội mình đang sống đây, có lẽ giống như trong phim *Điện viên 007*, mỗi nhân vật đều có cá tính và năng lực riêng.

Thế giới này cần những người có cá tính mạnh mẽ.

Tuy rằng cá tính là cái chỉ thuộc về bản thân, không thể đem áp đặt lên người khác. Nhưng mỗi

người đều có cách nhìn nhận khác nhau, thế nên mọi chuyện mới thành ra phức tạp.

Lúc tan học, mình gặp Eiko ở khu giữ xe đạp. Mình cầm trên tay hai đĩa nhạc *Yamato* và *Last concert*, còn Eiko giúp mình bỏ cái cặp nặng trĩch vào giỏ xe đạp. Khi ấy, Eiko nói là có việc bận nên tới chân cầu vượt dành cho người đi bộ thì bọn mình chia tay. Mình rất thích Eiko, với bạn ấy mọi thứ đều rõ ràng và dứt khoát, nhưng những người khác lại cho rằng thái độ của bạn ấy rất lạnh lùng, thờ ơ.

CON ĐƯỜNG TƯƠNG LAI

Hôm nay mẹ con mình có buổi nói chuyện riêng với thầy chủ nhiệm.

Thứ nhất, về học lực: mình đủ khả năng đậu vào trường công lập.

Thứ hai, về tình trạng cơ thể: hiện giờ mình mới chỉ bước đi không vững thôi, nhưng chưa biết về sau tình trạng sẽ chuyển biến xấu nhường nào, vì vậy cần chú ý nên chọn trường nào gần nhà. Theo quy chế chung, cần tiến hành một số thủ tục, đồng thời trình bày lý do để xin cho mình không phải đi học ở một trường xa nhà.

Thứ ba, mình nên đăng ký thêm nguyện vọng khác (vào trường tư thục): ban đầu mẹ và mình đều cùng ý định là mình chỉ thi vào trường công lập thôi, nhưng thầy bảo sẽ tốt hơn nếu có thêm kinh nghiệm thi vào nhiều trường, rồi cuộc mẹ con mình quyết định nghe theo lời thầy.

RỜI TỔ

“Rực rỡ tỏa sáng
Bông hoa mới nở
Chim chóc đón chào.”⁽²⁾

Kouji

Những lời này được viết trên một tờ giấy màu rất đẹp, mặt sau tờ giấy có ghi: “Chúc mừng em Kito đã tốt nghiệp.” Đó là thầy Okamoro viết cho mình, chỉ viết riêng cho mình Aya này thôi đấy... Thật là vui.

Mặt thầy tuy hơi dễ sợ một chút, nhưng thực ra thầy khá hiền và rất thích hoa cỏ. Mình nói lời cảm ơn thầy hết sức chân thành, miệng toé toét nụ cười biết ơn. Thầy còn dạy mình ý nghĩa của bài thơ viết trên tờ giấy nữa.

“Thế này nhé, ‘rực rỡ tỏa sáng’ ý muốn nói về sự ngay thẳng, dứt khoát. ‘Hoa mới nở’ ở đây chỉ cái đẹp tươi mới. Còn ‘chim chóc bay trên bầu trời’ nhằm chỉ sự tự do.”

Mình ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, mái trường và hàng cây sum sê. Ý nghĩa của bài thơ thầy tặng, đến một nửa thôi mình cũng chẳng hiểu, dù vậy vẫn có thể cảm nhận được là thầy muốn động viên mình: “Hãy cố lên em nhé.” Cảm

giác “ta sẽ thành công” chọt rạo rọc dâng lên trong lòng mình.

“Những chữ này, em đoán xem thầy viết bằng gì?”

“Có vẻ không phải bằng bút lông...”

“Thực ra là thầy dùng giấy thấm quấn quanh cây tăm, sau đó nhúng vào mực mài cao cấp rồi viết đấy.”

Đúng là một ý tưởng tuyệt vời, thật đáng ngưỡng mộ.

“Mép cuộn giấy có đính dây để treo lên tường, em có thấy không?”

“Dạ có ạ.”

Thầy mỉm cười và quay lưng bước đi.

Vào đúng ngày lễ tốt nghiệp cấp II, mình đã có một kỷ niệm tuyệt vời không thể nào quên. Kỷ niệm tuyệt vời ơi, từ giờ xin hãy làm chỗ dựa tinh thần của ta nhé.

KỶ THI VÀO TRƯỜNG CÔNG LẬP

Website : Sachthanky.com Facebook page : fb.com/sachthanky

Facebook group : fb.com/groups/sachthanky

Buổi sáng, mình ăn xúp tương cải trắng do mẹ nấu theo yêu cầu của mình. Sáng hôm mình đi thi vào trường tư thục cũng vậy. Mình vốn chẳng khi nào xin mẹ nấu gì đặc biệt, nhưng rất có thể nhờ lần đó được ăn món xúp tương nên mình mới đậu. Mình có hơi mê tín không nhỉ?

Mình đi vệ sinh những hai lần, sau đó mẹ chở mình đến địa điểm thi ở trường Trung học Toyoka. Khi mình tới nơi, người ta đang tập trung thí sinh, ai nấy đều tỏ ra căng thẳng. Các bạn đều có vẻ rất thông minh, thành thử mình đâm ra bồn chồn, hơi mất tự tin. Theo hướng dẫn của giáo viên, các thí sinh lần lượt vào phòng thi. Mình đang đi lên cầu thang vì phòng thi của mình ở tầng hai thì bước hụt, ngã tẹo cả chân. Rốt cuộc mình phải làm bài thi một mình ở phòng y tế. Thật là thảm hại, quá thảm hại!

Khi lắng tai nghe tiếng tích tắc từ chiếc đồng hồ mượn của mẹ, mình cảm thấy vững tâm hơn.

KHỞ ĐẦU MỚI

Đậu rồi, tuyệt vời! Hai mẹ con mình mừng đến giàn giụa nước mắt.

Mình sẽ có hết sức, sẽ kết thân với thật nhiều bạn mới, mình sẽ cẩn thận để không để bị té ngã nữa.

Bữa tối là hamburger như mình đã yêu cầu. Mình cảm giác như đang được làm nhân vật chính. Này thì nổi âu sầu vì cơ thể không cử động được như mong muốn, này thì những nỗ lực đến kiệt quệ trong chuyện học hành, tất cả đều bay biến. Cảm giác tuyệt vời quá.

Thế nhưng, mình vẫn thấy cô đơn. Mình phải bắt đầu mọi thứ với cái cơ thể mang tật này. Sự bất lực của mình trong việc điều khiển cơ thể càng ngày càng lộ rõ. Bước đi thôi còn không vững. Mình không thể tránh ngay được cả khi biết sắp va phải người khác. Mình định rằng sẽ đi sát rìa

hành lang cho an tâm. Chắc hẳn mọi ánh mắt của các bạn học mới sẽ đổ dồn về phía mình cho mà xem. Tình trạng của mình sớm muộn gì mọi người cũng biết, thế nên tốt hơn hết là cứ thể hiện ra ngay từ đầu, chẳng giấu giếm làm gì Nhưng đây chỉ là nghĩ vậy thôi, mình vẫn thấy lo lắng. Mình có thể tiếp tục gắng gượng được bao lâu nữa? Còn giờ thế dục thì mình phải làm sao đây?

LỜI CỦA MẸ

“Quãng thời gian ở trường cấp III rồi đây sẽ chẳng hề dễ chịu đâu con. Từng hành động hàng ngày của con đều sẽ bị hạn chế, bị phân biệt với các bạn xung quanh, con rất có thể sẽ phải nếm nhiều buồn tủi. Trong cuộc sống con người ai cũng phải chịu đựng gánh nặng nào đó, dù ít hay nhiều. Thế nhưng ta vẫn phải sống và chống chọi, cố gắng vượt qua nó. Không được nghĩ rằng mình

là kẻ bất hạnh. Nếu nhận thức được rằng, còn có những người bất hạnh hơn mình nhiều, ta sẽ càng thêm bèn bỉ.”

Ra vậy, mình hiểu rồi. Hóa ra mẹ còn đau buồn hơn mình gấp trăm lần. Mẹ luôn cố gắng hết mức, vì biết rằng còn có những người chịu khổ cực và bất hạnh hơn bản thân rất nhiều. Khi nghĩ về mẹ như vậy, mình mới nhận ra bất hạnh của mình chẳng là gì. Vì bố mẹ, vì bản thân, vì mọi người, mình quyết định sẽ nuôi hy vọng về cuộc sống và nỗ lực hết sức có thể.

NHẬP VIỆN

Nhập học cấp III được ít lâu, mình bắt đầu đến bệnh viện kiểm tra. Đi bằng tàu cao tốc mà mất đến gần hai tiếng đồng hồ, thành thử mình phải rời nhà từ sáng sớm.

Mình dự định sẽ ghi chú lại những biểu hiện cơ thể để trình bày với bác sĩ.

Thứ nhất: Bước đi ngày một khó khăn. Không thể dừng lại khi có vật cản phía trước, cứ thế mà té ngã. Lúc nhấc chân lên rất khó khăn. Đặc biệt là vào buổi sáng.

Thứ hai: Lúc ăn nhanh hay lúc uống trà, mình thường bị sặc.

Thứ ba: Mình hay cười một mình (cười kiểu toét cả miệng ấy, thế mà mình chỉ nhận ra khi em trai hỏi ‘Có gì buồn cười hả chị?’)

Thứ tư: Rốt cuộc là, mình mắc phải bệnh gì?

Sau khi đợi hồi lâu như mọi lần, mình được đưa đi khám ở chỗ bác sĩ Sofue và ba bác sĩ trẻ khác. Để kiểm tra hệ thần kinh vận động và khả năng phản xạ của mình, bác sĩ bảo mình co chân lại, liền đó duỗi thẳng chân ra, họ gõ nhẹ vào đầu gối mình, rồi bảo mình bước thử từng bước và thực hiện những hành động thường ngày.

Mẹ trình bày ngắn gọn với các bác sĩ những thông tin mình đã ghi chú, cả chuyện mình hiện

theo học tại một trường trung học thông thường, ngày nào cũng phải nhờ bạn cùng lớp giúp đỡ.

Kiểm tra xong, bác sĩ chỉ nói: “Cháu hãy tranh thủ đợt nghỉ hè này nhập viện đi. Để thuận tiện cho việc kiểm tra và điều trị. Hôm nay trước khi về hãy làm thủ tục nhập viện nhé.”

Hả, nhập viện, ôi... Nếu nhập viện có thể chấm dứt tình trạng hiện giờ thì mình sẵn lòng chịu đựng. Mình chấp nhận ngay tức thì. Nhưng rất cuộc là mình bị làm sao cơ chứ? Cơ thể mình đang gặp phải vấn đề gì đó. Nếu không mau chóng chữa trị, nó sẽ càng trở nên tồi tệ hơn nhiều. Đáng sợ quá. Bác sĩ bảo rằng, phải chờ tới sau khi mình nhập viện kiểm tra thì mới biết được đáp án cho câu hỏi thứ tư của mình.

Trên đường về, mình hỏi mẹ: “Bệnh viện Nagodai này có tốt không hả mẹ? Họ có chắc chắn chữa được bệnh của con không? Đây là kỳ nghỉ hè đầu tiên của thời cấp III nên có nhiều

chuyện con muốn làm lắm, thời gian nhập viện mà ngắn một chút thì hay biết mấy.”

“Aya này, từ bây giờ, hãy ghi chép cẩn thận về tình trạng cơ thể con mỗi ngày nhé. Ngay cả những điều nhỏ nhặt nhất, con đều nên trao đổi với bác sĩ. Điều đó sẽ giúp ích rất nhiều trong quá trình điều trị, không chừng các bác sĩ sẽ cho con xuất viện sớm đây. Thử nghĩ xem, thời gian nhập viện thực ra chỉ chiếm một khoảng rất ngắn nếu so với cả cuộc đời con, về sau con sẽ thấy đây là một trải nghiệm hữu ích. Với lại, hằng tuần mẹ chỉ tới bệnh viện được vào ngày Chủ nhật thôi, nên quần áo con ráng tự giặt, mà đừng cố quá sức con nhé. Mẹ sẽ mua cho con thật nhiều đồ lót. Về đến nhà con nghĩ xem những thứ nào là cần thiết, ghi ra giấy rồi ta sẽ chuẩn bị.”

Trên đường về, hai mẹ con ghé vào nhà dì mình ở gần giao lộ Okazaki. Mẹ bèn kể với dì về tình trạng của mình.

“Bằng giá nào cũng phải chữa được bệnh cho Aya. Nếu Bệnh viện Nagodai không được, chị sẽ

lên Tokyo, thậm chí sang Mỹ để tìm cách chữa trị cho con bé.”

Mình đã bật khóc khi nghe mẹ nói vậy.

“Aya, con hãy mau lành bệnh nhé. Thời bây giờ mắc bệnh nào cũng chữa được hết thôi. Hơn nữa, Aya của dì còn rất trẻ. Con phải can đảm lên, phải vững tin rằng bệnh tật sẽ chấm dứt. Con mà cứ sợ sệt, khóc lóc như vậy thì đâu có uống loại thuốc tốt nhất cũng phỏng ích gì. Thỉnh thoảng dì sẽ ghé thăm con. Nếu cần gì con cứ gọi cho dì nhé. Dì sẽ chạy đến chỗ con liền, con hãy cố gắng trị bệnh, đừng lo lắng.”

Dì nói vậy, đoạn rút tờ khăn giấy đưa cho mình. “Con lau mặt đi rồi uống nước quả. Đừng để nước mắt nước mũi lẫn vào, sẽ bị chua đấy.”

Chỉ phải nằm viện hai tháng thôi, thời gian ơi xin hãy dừng lại, cả căn bệnh quái ác này của Aya, xin đừng nặng thêm nữa.

16 tuổi
Bắt đầu của những
khổ đau

CUỘC SỐNG Ở BỆNH VIỆN

Khoảng thời gian sống xa nhà đầu tiên ở bệnh viện của mình bắt đầu.

Mình ở chung phòng với một bác khoảng 50 tuổi. “Mong bác giúp đỡ cháu nó!” Lần đầu gặp, mẹ mình mở lời, còn mình và bác ấy cúi đầu chào nhau. Bác ấy là một người lặng lẽ, đôi mắt có vẻ cô đơn. Lòng mình cứ bứt rứt không yên, lo lắng vì không rõ rồi đây cuộc sống sẽ ra sao.

Buổi chiều, mình với bác cùng phòng ra ngoài đi dạo. Hai bác cháu ngồi trên hàng ghế dưới tán cây hoa anh đào. Ánh sáng len lỏi qua lá cây nhìn như đang nháy múa. Mắt mình cận nặng nên nhìn không rõ lắm, nhưng vẫn lờ mờ thấy được màu xanh lá cây và màu nắng trời trắng sáng hòa vào nhau lung linh tuyệt đẹp. Mình thấy được những biến chuyển tinh tế ở những chiếc lá bình thường đang rung rinh trong gió.

Dần dà mình bắt đầu quen với cuộc sống ở bệnh viện, có điều dẫu thế nào đi nữa, 4h30 đã ăn tối còn 9h thì đi ngủ quả thực vẫn cứ là quá sớm. Nhịp độ cuộc sống của mình vì thế mà thay đổi, một ngày trôi qua thật chóng vánh.

Nào là kiểm tra điện cơ (cái này khá đau!), điện tâm đồ, chụp X-quang, kiểm tra thính giác... ngày nào mình cũng phải làm hàng loạt kiểm tra và xét nghiệm.

Mình được dẫn đi chỗ này chỗ nọ, đi nhiều đến tưởng như lạc luôn trong cái bệnh viện lớn thênh thang này. Đã thế hành lang lại còn tối tăm mờ mịt. Tâm trạng mình trở nên u ám theo.

“Từ giờ bắt đầu tiêm thuốc đặc trị, cháu sẽ khỏe lại nhanh thôi.” Bác sĩ Yamamoto Hiroko (hiện là Giáo sư Khoa Thần kinh ở Đại học Y Fujita) thông báo như vậy. Để có thể so sánh kết quả trước và sau khi tiêm thuốc, bác sĩ sẽ dùng máy quay 16 mm thu hình mình thực hiện các thao tác đi bộ, lên xuống cầu thang, bấm nút nhiều lần.

Sau này, mình sẽ làm gì? Mà không, mình sẽ có thể làm gì đây?

Công việc mình có thể làm:

Thứ nhất, công việc không tác động gì đến cơ thể.

Thứ hai, công việc chỉ sử dụng đầu óc.

Thứ ba, công việc có thu nhập ổn định.

Khó gồm. Liệu có công việc nào phù hợp cả ba điều kiện mình đưa ra không nhỉ?

Quanh mình đông chật bác sĩ trẻ, họ quay mình như chong chóng.

“Đứng nhón chân lên nào! Cháu có làm được không?”

“Nhưng như vậy xương hông sẽ...”

Họ thậm chí còn hỏi là: “Cháu có vui không?”

“Đủ rồi, cháu không làm được đâu. Cháu không phải là chuột thí nghiệm, thôi đi cho cháu nhờ!”

Mình muốn hét lên như vậy.

Ngày Chủ nhật mong đợi cuối cùng cũng đến. Mẹ và em gái đến thăm mình. Ba mẹ con cùng lên sân thượng rút quần áo phơi đã khô. Bầu trời hôm nay xanh tuyệt diệu. Những cụm mây trắng muốt đẹp làm sao. Gió ấm áp nhẹ nhàng thổi, cảm giác khoan khoái vô cùng. Đã lâu lắm rồi mình mới được tận hưởng cảm giác như một người bình thường.

Mình bị lấy dịch tủy. Đầu mình đau lắm. Đau vô cùng. Có lẽ là bởi tiêm thuốc.

Gia đình cậu Michan (em trai của mẹ) đến thăm mình. Mắt cậu ấy đỏ ngầu. Thấy cậu đến, mình rất muốn nói điều gì đó nhưng không thốt nên lời, chỉ biết nhìn chăm chăm thôi. “Vì công việc nên cậu bị cháy nắng đen sạm đi thế này, đêm qua lại còn thức khuya nữa, trông cậu có kỳ lắm không con?” Cậu bắt chuyện. Mình thấy mà thương, cậu ấy đen như cột nhà cháy. Đôi mắt cậu giống hệt mắt con thỏ, cứ như vừa mới khóc vậy:

“Aya cố lên nhé, lần sau cậu vào sẽ mang cho con món gì ngon ngon nhé. Mà con thích gì?”

“Con thích sách, lúc trước con đang định đọc cuốn *Buồn ơi chào mi* của Françoise Sagan.” Mình nói.

Mình đến phòng vật lý trị liệu dưới tầng hầm. Dưới sự hướng dẫn của bác sĩ vật lý trị liệu Kawabashi và bác sĩ Imaeda, mình làm bài kiểm tra năng lực. Lúc ấy, mình lỡ nói ra vài điều ngu ngốc. Nào là vì mình thích tiếng Anh và ngữ văn nên tự tin lắm, nào là thành tích của mình rất cao, ôi, sao mình huênh hoang thế cơ chứ. Từ giờ mình không được như thế nữa. Cứ ngạo mạn khoe khoang thành tích của mình, có khác gì là muốn được người khác thương hại đâu. Dù sao, để nhận định ai đó có thông minh hay không, chẳng thể nào chỉ dựa vào mỗi bảng thành tích học tập được.

Nghe nói bác sĩ Kawabashi thời còn đi học rất hay quậy phá.

Thực tình, mình thấy thể chẳng phải rất tốt sao, quậy phá được nghĩa là rất khỏe mạnh.

Còn mình, tuổi đời rất trẻ, nhưng cơ thể thì...

Nước mắt mình bỗng tuôn trào vì buồn tủi. Thôi, kể linh tinh thế này là quá đủ rồi. Sau khi viết hết những điều cần thổ lộ ra, tinh thần mình phần chẵn hơn.

Sở dĩ mình chăm chỉ học hành, là bởi đó là điều duy nhất mình có thể làm tốt. Nếu không nhờ vào khả năng học tập, mình sẽ chẳng có gì ngoài một cơ thể tàn tật. Đó là điều mình không hề muốn nghĩ đến.

Mình buồn lắm, buồn vô cùng, nhưng đó là sự thật.

Nếu có được một cơ thể khỏe mạnh, chỉ đầu óc có ngớ ngẩn mình cũng chịu.

ĐÁNH GIÁ TÌNH TRẠNG SỨC KHỎE

<Bài kiểm tra đầu tiên> Cử động hai tay, đưa qua đưa lại theo nhạc bài hát *Ngôi sao sáng*.

Trước khi tiêm thuốc: tay đưa được qua phải 12 lần, qua trái được 17 lần.

Sau khi tiêm thuốc 3 phút: tay đưa được qua phải 18 lần, qua trái được 22 lần.

Sau khi tiêm thuốc 5 phút: tay đưa được qua phải 18 lần, qua trái được 21 lần.

<Bài kiểm tra thứ hai> Phục hồi chức năng

(1) Kết hợp tay chân: quỳ gối, chống hai tay trên thềm, di chuyển thân trên, cố giữ trọng tâm để không bị ngã.

Vẫn quỳ gối, chống hai tay trên thềm, xoay mình, lặp đi lặp lại: một chân duỗi về sau → xoay xương hông → một tay duỗi ra trước → xoay xương hông → tay co lại như trước.

*Không được hụp chân. Xương vai không được hướng vào trong.

(2) Phản xạ vận động: tự ngã xuống đệm, hai tay co trước ngực. Cứ luyện tập như thế, khi bất ngờ bị ngã, sẽ hình thành phản xạ chống tay.

*Xương vai mình cứ hướng vào trong khi di chuyển, tay ríu lại không đỡ được trọng lượng mình.

(3) Tăng độ duỗi của hai tay: vung tay ra trước và sau, chú ý chuyển động của xương hông. Khi vung tay phải ra trước, xương hông bên phải lắc ra sau. Khi vung tay phải ra sau, xương hông bên phải lắc ra trước.

Tóm lại, khi bước đi cần có sự phối hợp nhịp nhàng của tay và chân. Còn mình thì: khi tay phải vung ra trước, xương hông bên phải lắc ra sau; khi tay phải vung ra sau xương hông bên phải lại cũng lắc ra sau nốt.

Kỳ lạ thật, khi bước đi thì tay và chân mình lại di chuyển cùng chiều với nhau.

(4) Quỳ gối nhưng không chống tay, dồn trọng lượng cơ thể xuống hai gối.

(5) Rướn người, cong cong hai vai về phía sau, nhón chân sao cho người thẳng đuốn.

(6) Luyện bò trườn: tay phải đưa lên trước → chân trái co lên → sau đó đưa tay trái lên → rồi lặp lại với tay phải.

Mình phải cố duỗi chân cho thẳng. Chân mình khi bước đi nhìn rất kỳ cục so với người bình thường,

(7) Luyện vươn người đứng dậy.

Bác sĩ Yamamoto thông báo: “Hôm nay có một cậu bé tên là K nhập viện, cậu bé ấy cũng mắc chứng bệnh như của Aya đấy.” Lúc qua hành lang mình đã gặp cậu bé rồi.

Đó là một cậu bé gầy gầy cỡ chừng lớp Năm lớp Sáu gì đó. Nhìn cậu bé vui vẻ tươi tắn, không hề có vẻ là bị mắc bệnh. “Mong là tiêm thuốc sẽ có tác dụng với em, mau lành bệnh nhé!” Trong thâm tâm mình thầm khích lệ cậu bé như vậy.

Thường sau khi tiêm thuốc, đầu mình hơi đau, cảm giác rất khó chịu. Nhưng không rõ là do thuốc phát huy tác dụng hay vì đã quen rồi nên dần dần mình không thấy đau nữa. Các bác sĩ ghi âm lại giọng mình. Có lẽ họ muốn tiến hành kiểm tra thần kinh vận động ở lưỡi và cổ họng mình. Luyện tập phục hồi chức năng là hết sức quan trọng. Bác sĩ Yamamoto đã nói vậy. Mình biết là phải cố hết sức, nhưng mà mệt khủng khiếp. *Vậy ra con là đứa không bình thường, con muốn khóc quá. Mẹ ơi!*

Trên sân thượng, dưới cái nóng như thiêu, các bác sĩ ghi hình mình chuyển động bằng camera 16 mm. Mình thấy mệt khủng khiếp. *Bác sĩ Kawabashi ơi, cháu chỉ có thể di chuyển như một con robot. Buồn làm sao.*

Lúc nghỉ giải lao, bác sĩ Kawabashi kể cho mình nghe chuyện hồi còn đi học.

“Hồi nhỏ bác từng đứng trên sân thượng tè xuống trúng đầu một thầy giáo đấy.” Đó đúng là...

là một trò nghịch quá thể. Tuy không thể bắt chước, nhưng trong lòng mình chợt cồn lên cảm giác muốn được nghịch phá. Trong chớp mắt, bác sĩ còn khéo léo chụp được mấy con ve (đều là ve cái) đang đậu trên cây. Bọn ve sâu lột xác được bác ấy gọi là là “ve khóa thân”. Đáng là đàn ông con trai, mình thậm nghĩ.

Mình bị sốt. Tận 39,2 độ! Có phải mình sắp chết không đây? Không, mình không được chịu thua bệnh tật. Mình sẽ nhớ mẹ và gia đình lắm!

Khốn thật! Mình phải chật vật với từng bước đi. Tình trạng mất cân bằng giữa thể xác và linh hồn mình như thế sẽ kéo dài mãi mãi. Nếu cứ bệnh thế này mà sống tới lúc già thì... nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ. Mình mới 16 tuổi thôi mà.

Còn vài mũi tiêm nữa là đủ liều. Sau đó mình sẽ được xuất viện.

Với người bình thường, được xuất viện hẳn là điều đáng mừng khôn xiết, nhưng mình thì lại khác. Từ khi bắt đầu tiêm thuốc điều trị, mình phải vật lộn với tác dụng phụ của thuốc (nôn mửa, đau đầu). Tuy bác sĩ nói là thuốc đã có hiệu quả, nhưng nếu so sánh tình trạng hiện giờ với lúc trước đây khi còn khỏe mạnh bình thường, thì quả thực vẫn cách biệt xa lắm. Giờ thì ngoài sổ ghi chép trên lớp ra, mình có thêm một cuốn sổ mới, đó là sổ ghi chép dành cho người bị tật (mức độ 3).

Các tế bào tiểu não chi phối hệ thần kinh vận động của mình không hiểu vì lý do gì mà ngày một thoái hóa, căn bệnh này đã được ghi nhận từ 100 năm trước.

Vì sao căn bệnh này lại chọn mình cơ chứ?

Dùng từ “số mệnh” chẳng đủ để giải thích chuyện này.

HỌC KỲ II

Mẹ mình dạy rằng: “Chậm chạp cũng được, không giỏi giang cũng được, điều quan trọng là con luôn nỗ lực hết mình.” *Lúc nào con cũng cố gắng hết sức mẹ à, mình muốn nói vậy lắm, nhưng bởi hành động bên ngoài cứ lơ đãng như vậy, nên trong lòng vẫn cố nỗ lực thì... mình thấy xót xa quá.*

Sau buổi lễ tựu trường, mẹ đã nói chuyện riêng với thầy giáo.

Thứ nhất, sau thời gian nhập viện điều trị, tình trạng của mình ít nhiều có dấu hiệu tích cực, nhưng bình phục được hoàn toàn là rất khó, bởi đây là một căn bệnh phức tạp.

Thứ hai, việc mình di chuyển có thể sẽ làm phiền các bạn xung quanh và chắc hẳn sẽ có vài vấn đề nảy sinh trong quá trình học tập, mong là mọi người châm chước cho. Mẹ xin thầy thông cảm và mong thầy tạo điều kiện cho mình hoàn thành những việc mình có khả năng.

Đây là kế hoạch của mẹ:

Thứ nhất, tháo sách giáo khoa ra thành nhiều trang rời, mỗi ngày chỉ mang theo những trang cần thiết cho tiết học hôm đó. Chỉ dùng một cuốn sổ dày để ghi chép, trong đó mỗi môn đều đính thẻ tiêu đề cho dễ phân loại.

Thứ hai, mình sẽ chuyển từ cặp xách tay sang ba lô đeo vai.

Thứ ba, giờ đến trường vào buổi sáng là giờ cao điểm nên rất nguy hiểm, mình sẽ đi học bằng taxi. Còn khi về, tùy tình trạng đường sá mình sẽ quyết định đi bằng xe buýt hoặc taxi.

“Con không phải lo gì đâu, mẹ đã liên lạc với công ty taxi rồi, con không phải lo trả tiền gì hết.” Mẹ nói.

Mình sẽ thành cơn sâu khoét mỏ và gây phiền toái đến thế nào nữa đây, *con xin lỗi mẹ nhiều lắm.*

NGÀY 13 TÔI TỆ

Mình ra khỏi cổng chính của trường rồi bước lên xe buýt đậu ngay đó. Đến nhà ga Asahibashi, mình xuống xe đổi tuyến, từ đây phải băng qua lối đi dành cho người đi bộ, đi thêm một đoạn nữa mới tới trạm xe buýt. Đèn giao thông chuyển sang màu xanh. Mưa phùn bắt đầu rơi. Có một em trai còn học tiểu học cho mình dùng chung ô, mình luống ca luống cuống vì muốn theo kịp tốc độ của em ấy. Bỗng thành linh mình ngã chúi đầu về phía trước.

Máu không ngừng chảy ra từ miệng mình, nhuộm đỏ cả mặt đường nhựa ướt nước mưa. Máu chảy nhiều đến mức, mình đã sợ rằng nếu cứ thế này thì chết là cái chắc rồi, mình bật khóc nức nở ngay dưới trời mưa.

Một bác gái ở tiệm bánh góc đường vội chạy đến và đỡ mình dậy. Bác ấy dẫn mình vào trong tiệm, rồi lấy khăn lau vết thương cho mình. Bác ấy còn

lấy xe ô tô chở mình đến bệnh viện ngoại khoa gần đó. Thấy thẻ học sinh của mình, bác ấy bèn gọi điện đến trường thông báo, thầy giáo đang trực ở trường đến ngay bệnh viện. Sau khi xử lý xong vết thương, thầy chở mình về tận nhà. *Bác gái ở tiệm bánh, cả thầy giáo nữa, cháu biết ơn mọi người rất nhiều.*

Môi mình sưng vù, răng cửa bị gãy mất ba cái. Mình lấy khăn tay chặn vết thương, nó vẫn còn chảy máu. Dù gì mình cũng là con gái, bị gãy mất mấy cái răng cửa thế này, nhìn mới xấu xí làm sao.

Căn bệnh này còn khủng khiếp hơn cả bệnh ung thư! Nó đã hủy hoại dung nhan trẻ trung của mình!

Nếu không mắc phải căn bệnh quái ác này, không chừng mình đã có người yêu, có thể dựa vào vai người đó, mình ước ao biết chừng nào. Mình không thể chịu thêm được nữa!

Nhân vật Kaoru No Kimi (tác phẩm *Gửi tới anh trai*⁽³⁾... của Ikeda Riyoko) trước khi rời bỏ người yêu đã nói: “Là vì em yêu anh nên mới chia tay.” Nhưng mình thì sao, chẳng lẽ mình còn không được hưởng cái tự do yêu và được yêu ư?

Trong giấc mơ, mình được thoải mái dạo chơi, được chạy, được tự do vận động... nhưng trong hiện thực, tất cả với mình đều không thể.

Khi đọc đến cảnh Nanako⁽⁴⁾ cất bước chạy, mình ước ao cũng được như thế. Có phải mình thảm hại lắm không?

Mình nằm ngủ cả ngày trời, cứ nghĩ đi nghĩ lại về chuyện bị ngã lần trước. Bạn K gọi điện hỏi thăm. “Bạn ổn chứ?” Mình thấy ấm áp quá. Có lẽ mình sẽ phải nghỉ học một thời gian.

7h30 sáng, mình thức dậy. Hôm nay em Ako phải đi Nagoya. Trông nó dễ thương quá, thành thử mình lại thấy ghen tị.

Thức dậy sớm thế này quả rất có lợi. Mình được ăn cái bánh kem duy nhất. Miệng mình ngậm đầy kem tươi, ngon ơ là ngon. Vì răng cửa bị gãy nên mình ăn hơi khó. Mình cứ phải mím chặt môi để bánh kem không bị rơi ra ngoài.

Ngày mai mình phải đến gặp nha sĩ. Mình muốn mau mau trở lại như Aya của ngày trước. Cái gương vốn đặt trên bàn đã bị mình tông khừ đi rồi.

Mẹ con mình cùng ngồi xem cuốn sách dạy đan. Trong đó có hình cái váy len trắng rất dễ thương mà hồi nhỏ mẹ đan cho mình.

“Mẹ ơi, lúc trước mẹ đan váy cho con theo mẫu trong sách này phải không?”

“Ừ, đúng rồi, con đã mặc nó vào ngày tết, còn thất nơ làm điệu và đứng trước cổng nhà chụp ảnh nữa.”

Nếu khỏe mạnh, hẳn là mình sẽ đáp: “À, cái hồi đó...” Nhưng vì tình trạng hiện giờ như thế này,

càng nhắc lại càng buồn mà thôi, thế nên hai mẹ con không nói gì nữa.

TƯƠNG LAI

Mình cùng bàn luận với mẹ về chuyện tương lai.
Mẹ nói:

“Aya của mẹ khác với những người bị tật bẩm sinh về mắt hay cơ thể, những gì con có thể làm được trước đây sẽ không biến mất khỏi đầu óc con. Lúc nào con cũng dần vật rằng mình sẽ không thể làm gì được nữa, cảm xúc đã chi phối tinh thần con, Do đó, mọi chuyện đều khởi đầu từ việc chiến thắng chính mình. Dù người ngoài chỉ thấy con đang tập thể dục như một cái máy theo chương trình trên radio, nhưng sự thực là con đang nỗ lực đấu tranh với chính bản thân, đang rèn luyện gian khổ. Dù kết quả thế nào đi nữa, chừng nào con sống hết mình vì hiện tại, chừng

đó con còn có tương lai. Aya của mẹ khóc rất nhiều. Mỗi lần thấy con như vậy, mẹ không khỏi xót xa. Nhưng con hãy nhìn vào thực tế, hãy chấp nhận tình trạng hiện tại và sống sao cho có ý nghĩa, nếu không thì vĩnh viễn con cũng không tự đứng được trên đôi chân của mình. Mẹ và các em luôn ở bên cạnh hỗ trợ những gì con không làm được. Nhưng khi thể hiện quan điểm hay tranh luận, mọi người sẽ thẳng thắn không kiêng dè. Đó là vì mọi người vẫn coi con là Aya, một người con, người chị bình thường trong gia đình chứ không phải ai xa lạ. Hãy coi đó là những lời yêu thương giúp tăng thêm sức mạnh tinh thần cho con. Đó cũng là rèn luyện đấy, để sau này dù người xung quanh có nói những lời cay nghiệt, con vẫn có thể mạnh dạn tiến lên. Con hãy học cách yêu, và yêu lấy những điều con biết. Giống như hai chữ Ái Tri, tên chữ Hán của tỉnh Aichi - Ái tức tình yêu, tri của tri thức; Aichi nơi Aya đã sinh ra, con là đứa trẻ được bao bọc bởi tình yêu và tri thức.”

Nghe những lời của mẹ, mình nghiêm túc đánh giá lại tình trạng hiện tại của mình và quyết định từ giờ sẽ bắt đầu suy nghĩ chín chắn về con đường tương lai.

“Con muốn trở thành thủ thư ở thư viện. Con sẽ học tiếp lên đại học và đạt được chứng nhận viên chức...”

“Nhưng đi làm sẽ bất tiện lắm. Con nên chọn công việc nào chỉ cần làm ở nhà, như vậy sẽ hay hơn. Dịch thuật chẳng hạn...”

“Con muốn viết tiểu thuyết, nhưng kinh nghiệm xã hội của con còn ít lắm, e là không được rồi.”

“Việc đó con có thể để sau này quyết định cũng được mà, giờ hãy tập trung vào những việc con có thể làm được, những gì con thấy là nên làm. Cố gắng lên!”

“Ừm, vậy thì, hẳn nhiên cái con cần quan tâm hiện giờ là học lực rồi.”

BẠN BÈ

Mình ngược nhìn mặt trời lúc hoàng hôn. Một khối cầu đỏ không lồ...

Như những tàn pháo hoa cháy sáng trước khi rơi xuống đất trong giây lát, mặt trời rực rỡ chói lọi. Một màu thật đẹp. Nó giống màu táo chín. “Đẹp quá!” Bạn Y thốt lên như vậy rồi im lặng. Trong ánh hoàng hôn, mình có thể nhìn rõ những đám mây đỏ rực hiện ra sau đuôi máy bay.

Bạn Y quả là một người bạn tốt.

“Mình đến nhà bạn học chung nhé?” Mình vừa hỏi bạn Y như vậy liền bị từ chối thẳng thừng. Mình cứ chắc mẫm là bạn ấy sẽ đồng ý. Nếu mình là bạn ấy, có lẽ mình đã đồng ý ngay rồi. Nhưng mà, rất dễ xảy ra trường hợp mình không theo được tốc độ học và làm bài như bình thường, rồi cuộc mình sẽ thấy hối hận vì đã đồng ý học chung. Nói ngắn gọn, cần phải biết kiểm soát chính mình.

Nếu nói rằng tình trạng bệnh hiện thời gây ảnh hưởng đến khả năng kiểm soát tâm trí của mình,

liệu đó có phải là lý do không nhỉ? Mình rất hạnh phúc vì có người không ngại nói thẳng với mình những gì họ nghĩ và sẵn sàng lắng nghe điều mình muốn nói. Đã là bạn bè thì phải đối xử với nhau thực bình đẳng, mình cảm ơn các bạn mình quá.

Bạn S nói với mình: “Mình bắt đầu đọc sách là nhờ ảnh hưởng của Aya đây.”

“Ôi, thật tốt quá.” Trước đây mình luôn tự trách bản thân vì đã làm phiền bạn bè quá nhiều, bạn ấy nói như vậy mình thấy vui quá.

“Aya nè, trước có lần cậu khóc toáng cả lên, lúc đó cậu dễ thương lắm đó”

“Hả! Thật không? Không phải chứ, lần đầu có người khen mình như vậy đó. Nhưng mà, mình đã soi gương rồi, mặt mình lúc khóc chẳng ưa nhìn tẹo nào.”

“Không, mình không nhìn mặt bạn, mà cái cách bạn khóc ấy, dễ thương lắm.”

“Ôi trời, sao phũ phàng thế.”

Dễ thương ở đây có lẽ không phải khuôn mặt mình, mà là cảm giác của bạn bè về mình lúc ấy. Hai đứa bèn cười phá lên. Có bạn bè thật là vui. Mình muốn lúc nào cũng có bạn bè ở cạnh.

ĐAU KHỔ

Một phụ nữ bị dị tật bẩm sinh đã sinh ra một bé gái khỏe mạnh. Từ việc thay tã lót đến cho em bé bú sữa, cô ấy đều làm bằng chân. Có nên vui mừng cho cô ấy không? Lòng mình lại chỉ thấy bất an và lo lắng.

Mắt cá chân bên phải cứ như bị cứng đờ. Mình thấy buồn quá.

Di chuyển giữa các phòng học thật là khổ sở. Phải có người dắt mình mới vượt qua được hành lang dài và nhiều bậc thang. Mình toàn bị trễ, thành thử khiến các bạn bị trễ giờ theo.

Giờ cơm trưa cũng khổ sở như vậy. Mọi người chỉ 5 phút là ăn xong. Mình thì 5 phút chỉ nuốt được một hoặc hai miếng. Đã thế lại còn phải uống thuốc nữa. Khi cảm thấy không thể ăn xong kịp, mình liền uống vội thuốc rồi nhìn quanh, xem liệu có ai đang còn ngồi ăn rồi mới bắt đầu ăn tiếp. Đến nay chẳng có mấy lần mình ăn hết được cả bữa trưa. Mẹ đã nấu ăn chu đáo vậy mà mình lại để thừa, mình không đủ thời gian. Khi về nhà mình định ăn nốt thì mẹ bảo: “Để cho con Koro ăn, còn Aya ăn nhiều cơm tối là được rồi.” Phí quá đi, tính ra phần cơm mẹ làm cần cả Aya và con chó Koro cộng lại ăn mới hết.

Bạn Y và bạn S luôn ở cạnh giúp mình như hình với bóng vậy.

“Xin lỗi vì làm phiền hai bạn nhiều quá.”

“Chúng mình là bạn bè mà.”

Mình thấy nhẹ lòng khi nghe những lời này.

“Bạn bè là bình đẳng.” Nhưng chẳng phải lúc nào cũng như vậy. Đặc biệt là với mình, vì nếu

không nhờ các bạn công đi học, mình sẽ không cách nào đến được trường,

“Hãy cố gắng tự bước đi một mình.” Rốt cuộc mình đã hiểu tại sao thầy cô lại nói như vậy. Chỉ có một con đường cho mình tiếp tục mà thôi. Mình không có quyền lựa chọn. Con đường mà bạn bè sẽ đi, mình hoàn toàn chẳng thể ao ước tới. Nếu cứ mong mỏi trong lòng rằng mình có thể sánh bước trên con đường đó cùng các bạn thì con đường của riêng mình sẽ biến mất...

Mình muốn đến một nơi nào đó...

Mình muốn được đập phá, muốn gào thét như điên, muốn cười hết sức mình...

Những nơi mình muốn đến: thư viện, rạp chiếu phim, quán cà phê (mình muốn được ngồi trong góc quán và nhâm nhi một ly nước chanh), Thế nhưng, rốt cuộc Aya chẳng thể tự mình đến được đâu cả. Thật đau khổ, thật thảm hại, và mình bất lực về điều đó, mình chỉ biết khóc. Đồ hèn nhát!

Nhưng mình chẳng có cách nào cả. Con sâu nước mắt đi đeo bám mình suốt hai năm nay rồi, nó nhất quyết chẳng chịu buông mình ra.

Đến giờ, mỗi lần khóc mình không còn bật ra tiếng nữa, nếu khóc vừa phải thì mũi không bị đỏ ửng lên. Khóc rất mệt, mắt thì sưng húp, mũi thì bị nghẹt, lại đâm ra chán ăn nữa, chẳng có gì tốt cả.

Đạo gần đây mình có chuyện không vui với vài người. Cái gọi là quan hệ con người sao mà phức tạp quá. Vốn chẳng có gì tồi tệ xảy ra, nhưng chẳng hiểu sao mọi chuyện cứ diễn biến xấu đi. Cũng giống như căn bệnh của mình vậy. Buồn làm sao.

KẾT QUẢ CHẨN ĐOÁN

Thần kinh mẫn cảm, tổn thương tuyến lệ, căng thẳng do cơ thể không thể đáp ứng các nhu cầu cá nhân, chứng sợ con trai, chứng mất tự tin...

Mình không thể nói lớn. Do cơ bụng bị suy yếu, hay do sức chứa của phổi giảm xuống, mình không biết nữa. Hành động nào cũng bị giới hạn nên mình nhiều khi chẳng hiểu chính bản thân muốn gì. Tuy vậy, mình cứ bồn chồn muốn làm gì đó, vô cùng muốn. Cứ như bị mắc kẹt trong bẫy, mình không sao thay đổi, được người xung quanh đối xử tốt cũng khiến mình thấy đau đớn.

Lúc hết tiết học, bạn Y dắt mình tới nhà vệ sinh, vì thế mà cả hai bị trễ giờ. Kèm theo cảm giác có lỗi với bạn Y là một nỗi bức xúc sôi sục trong lòng mình. “Đáng ghét thật, thảm hại thật, đến cả chuyện đó cũng không tự mình làm được.”

Người tàn tật cũng có tâm hồn như người bình thường chứ.

Ví như tai không nghe được không phải là điều bất hạnh. Chỉ hơi bất tiện mà thôi.

Mình cũng muốn đạt được hạnh phúc. Nhất định phải tìm ra điều gì đó mình có thể cạnh tranh bình đẳng với những người bình thường khác. “Mày chỉ mới 16 tuổi mà Aya, còn trẻ lắm, hãy cố lên!”

Giờ sinh hoạt, cả lớp bầu lớp trưởng và phân công nhiệm vụ cho từng người. Một lớp 45 người, 44 người có nhiệm vụ riêng. Thật buồn vì chỉ có mỗi mình không được phân công làm gì cả, có lẽ mình nên giúp vài việc nhỏ. Như là nhặt rác, hay đóng cửa sổ. Nếu nghĩ mình làm được thì mình sẽ làm được thôi.

Mình sắp bị căn bệnh này đè bẹp mất rồi.

Không, chẳng lẽ chịu thua dễ dàng vậy sao? Thế nhưng, đủ quyết tâm và có vui vẻ đến thế nào đi nữa, khi nhìn thấy bố mẹ, những đứa em, cả thầy cô và bè bạn bước đi thoải mái, mình lại thấy thật khốn khổ.

Để cố chút phần khởi, mình đến xem đại hội marathon một mình. Nhưng rất cuộc mình lại

càng chán nản. Cảnh “chạy nhảy” dấy lên trong lòng mình nổi u uất. Bạn bè thì cứ dần rời xa. Mình quá thấm thía sự bất lực khi có một cơ thể tật nguyền.

Giờ thể dục, mình quyết định đọc cuốn sách ưa thích.

Mình muốn học hỏi càng nhiều càng tốt từ nhân vật trong cuốn sách *Xin chào tiểu thư* (Kusayanagi Daizou). Còn hiện giờ, mình đang đọc tập thơ *Tôi 12 tuổi* (Oka Masafumi), nhưng đọc vậy thôi chứ mình sẽ không tự tử⁽⁵⁾ đâu.

Mình không thể cứ sống mà chẳng suy tư điều gì. Không thể chỉ nói: “Thế nào mà chẳng được.”

Lúc đi trên đường mình cũng phải nghĩ: đi tới đâu và bước chân vào đâu là tốt nhất, đường nào thì không đi được, lúc dọn dẹp mình cũng cân nhắc, làm thế nào thì tiện lợi và hiệu quả hơn cả...

Mình đã bắt đầu thấy khó chịu và tội nghiệp chính bản thân. Nhưng mặt khác, dù sao cũng có

những điều tốt đẹp xảy đến! Không được suy nghĩ như vậy nữa!

Thân thể mình dần trở nên cứng đờ. Không rõ là do trời lạnh hay do tiến triển của căn bệnh, nhưng ngay cả khi níu được vào đầu đó, mình cũng không tài nào giữ chắc được, còn bị té nhào xuống đất. Giờ đây chỉ mỗi việc bước đi trên đường thôi cũng nguy hiểm đối với mình. Thế là mẹ phải đưa mình đi học. Trên đường đi làm, mẹ dừng tạm vài phút dẫn mình vào trường. Để đi được đến tủ cất giày, mình cũng phải vịn vào vai mẹ, Trong khi mình thay giày vãi vào chân (các bạn khác đều mang dép lê), mẹ xách cặp chạy lên phòng học ở tầng hai, mang theo cả hộp cơm cho mình. Còn mình không mang gì, bám chắc lấy tay vịn cầu thang, từ từ đi lên phòng học.

Tan học, mình chờ mẹ ở cửa hàng bánh kẹo đối diện trường đến khoảng 6 giờ. Bà bác ở cửa hàng bảo mình: “Cháu cứ vào căn phòng trái chiếu bên

trong đi, làm bài tập hay đọc sách gì đó trong lúc chờ mẹ.”

Mình thấy hơi ngại vì những bạn về trễ do phải tham gia hoạt động câu lạc bộ thường hay ghé vào cửa hàng này, nhưng chẳng còn cách nào khác, đành phải chịu thôi.

Hôm nay khi di chuyển trong phòng học mình lại bị ngã, bị xước một đường trên thái dương bên phải. Bạn S đỡ mình dậy. Mình còn chưa kịp nói lời cảm ơn thì nước mắt đã lại chảy ròng ròng.

----- continue -----

Xin lỗi vì đã làm mất hứng quý độc giả. Ebook này được chúng tôi cung cấp 78 trang để quý độc giả có cảm nhận khái quát về cuốn sách. Quý độc giả cảm thấy hay và có nhu cầu được thưởng thức trọn vẹn nội dung xin vui lòng mua sách ở các nhà sách, và đại lý có chứng nhận bản quyền.

Xin cảm ơn và mong quý độc giả ghé thăm website vào lần tới để theo dõi tiếp cảm nhận của mọi người về những đầu sách khác .

